

Paut z gnešnje

na nekdešnjo

Vogrsko

STR. 3

Če stoj štljé

delati, tisti si

najde delo

STR. 6

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 16. januarja 2014 ☼ Leto XXIV, št. 3

Cestna povezava Verica – Gornji Senik tudi uradno odprta

10. januarja 2014 sta predsednica Vlade R Slovenije *Alenka Bratušek* in predsednik Vlade Madžarske *Viktor Orbán* predala namenu cesto med Gornjim Senikom in Verico, za katero sta temeljni kamen položila 17. oktobra 2007, po skupni seji obeh vlad, takratna premiera Janez Janša in Ferenc Gyurcsány. Svečanega odprtja so se s slovenske strani udeležili tudi ministrica za Slovence v zamejstvu in po svetu *Tina Komel*, veleposlanica R Slovenije v Budimpešti Ksenija Škrilec in generalni konzul v Monoštru *Dušan Snoj*. Madžarsko vlado sta zastopala tudi ministrica za razvoj nacionalnega gospodarstva *Németh Lászlóné* in pooblaščenec vlade *Železne županije Bertalan Harangozó*, ki je v svojem nagovoru seznanil prisotne z nekaterimi tehničnimi podatki gradnje ceste. Z izgradnjo 5,1 kilometra dolgega cestnega odseka Verica ni več »slepo črevo« oziroma ni več zaprta v kot. Cestna razdalja med krajema se je s 23,6 kilometra zmanjšala na vsega pet kilometrov. Za investicijo je bilo, v celoti iz madžarskega proračuna, namenjenih neto 728,3 milijona forintov. Gradnjo cestne povezave Gornji Senik – Verica je izvedlo podjetje *Swietelsky d.o.o.*, ki je v okviru javnega naročila dalo najbolj ugodno ponudbo. Slovenska premierka *Alenka Bratušek*, ki se je dopoldne v Slovenskem domu v Monoštru

Novo cestno povezavo sta predala predsednica slovenske vlade Alenka Bratušek in predsednik madžarske vlade Viktor Orbán

Množica na prizorišču predaje

srečala s predstavniki Porabskih Slovencev, je v svojem govoru ob otvoritvi ceste izpostavila naslednje: »*Slovence povezuje veliko stvari: jezik, kultura, šport in tradicija. Slovensko narodno skupnost v Porabju bo od danes naprej povezovala tudi nova cestna povezava med dvema vasema, Verico in Gornjim Senikom. Toda izgradnja teh nekaj kilometrov pomeni veliko več. Pomeni izpolnitev obljube, na katero so Porabski Slovenci čakali vrsto let. Pomeni dodaten povezovalni dejavnik širše madžarske in slovenske skupnosti v Porabju in dodatno infrastrukturno vrednost za hitrejši gospodarski razvoj Porabja. ... Današnji dogodek tudi simbolično potrjuje madžarsko pripravljenost, da prisluhne slovenski narodni skupnosti, ki se je ob pomoči madžarske države v preteklih letih uspešno soočala z izzivi in se lahko pohvali s konkretnimi uspehi. Naj omenim le nekatere, kot so uspešen prevzem upravljanja obeh dvojezičnih šol v Porabju s strani Državne slovenske samouprave, uspešno delovanje Zveze Slovencev na Madžarskem, podaljšanje dnevnega predvajanja programa Radia Monošter, uspešno delovanje časopisa *Porabje* in TV-oddaje *Utrinki* in dosedanje izgradnje vzorčne kmetije.*«

se nadaljuje na 5. strani

ZA DOLGE ZIMSKE VEČERE

Čeprav do pisanja tega članka prave zime, z vsaj pol metra snega, še ni bilo, je naslov za predstavitev *Porabskega koledarja 2014* kar primeren: tu je zima, večeri so dolgi, letopis Slovencev na Madžarskem obsežen in vsebinsko pester, kot je to običaj zadnja leta. Namig: že med branjem koledarja začnite brati knjigo *Spominke - Spoumenke* Bee Baboš Logar in ne boste razočarani!

Pot do človeka je uvodni prispevek župnika Lojzeta Kozarja ml. iz Odranec. Po udarek je na gradnji ceste med Gornjim Senikom in Verico (zdaj je že dograjena in uradno odprta). Cesta, tudi ta, je zanj nekaj več, cesta »omogoča prihajanje in odhajanje. V cesti je nekaj dobrega, pa tudi nekaj slabega. Po cesti prihajajo ljudje, ki prinašajo marsikaj novega, dobrega... Po cesti pa tudi prihajajo ljudje, ki lahko v mirno življenje vnašajo nemir, celo veliko zlo...« Pot med Gornjim Senikom in Verico se je nekoč imenovala *mašna pot*, po kateri so na Senik prihajali k sveti maši.

Urednik koledarja Karel Holec je letopis razdelil na več vsebinskih sklopov, in sicer: *Porabje*; *Razprave in študije*; *Piše mladi rod*; *Ljudje in usode*; *Po dolaj pa brgaj*; *Literatura*; *Za dolge zimske večere*; *Cerkev v Porabju in 2013 v kepaj*, kjer je na 134 straneh Biserka Bajzek s fotografijami predstavila kroniko dogodkov Zveze Slovencev na Madžarskem in soorganizatorjev v letu 2013. V prvem članku razdelka *Porabje* piše Geza Bačič o nastajanju in uveljavljanju Slovenskega doma. Avtor je aktivno sodeloval pri gradnji oziroma že prej, pri razmišljanju o potrebnosti nečesa podobnega: »Tako sva že v letih 1995 in 1996 s prija-

teljem Jožetom Hirnōkom sanjara o potrebnosti takšnega doma za dejavnost Zveze Slovencev in njenih kulturnih skupin ter

Urednik Porabskega koledarja Karči Holec s sodelavcema Gyöngyi Bajzek in Lacijem Nemešem

iskala primerno lokacijo v Monoštru in okolici.« Pripravljenost za pomoč je pokazal župan Károly Bauer, s slovenske strani pa državni sekretar dr. Peter Vencelj in državna sekretarka Mihaela Logar. Geza Bačič izpostavi: »Zvztrajnostjo nam je uspelo.« Kdor je spremljal gradnjo, bo pritrdil, da je bilo občasno potrebno celo več kot biti - *vljudno* - vztrajen. *Kdaj nova Slovenska manjšinska koordinacija - Novi Slomak?* postavlja vprašanje avtor naslednjega zapisa, ki zdaj že pozna okvirni odgovor:

ta mesec se bodo v Ljubljani poskušali dogovoriti o konkretnih vprašanjih in razčistiti dileme, kako se povezati, da koristno sodelovanje med Slovenci iz Avstrije, Italije, Hrvaške in Madžarske prav za 10. obletnico ustanovitve *Slomaka* ne bo zamrlo.

Marija Kozar predstavlja 15 lejt sombotelske »družine«

Slovincov, in piše, da pred ustanovitvijo slovenske samouprave in slovenskega društva Slovenci v Sombotelu niso niti vedeli drug za

drugega. Leti 1998 in 1999 pomenita vsebinsko prelomnico za Slovence, ki živijo v županijskem središču in okoliških krajih, kajti od tedaj pripravljajo različne prireditve in imajo slovensko mašo, ki je prvič bila 11. junija 1999 v cerkvi svetega Martina. Uspešno pojejo sombotelske

poslavljam, v katerem piše o upokojitvi, predvsem pa o delu dr. Karla Gadányija, na zadnje predsednika-namestnika rektorja univerzitetnega centra *Savaria*, tudi ustanovitelja in dolgoletnega vodje slovenske katedre, kjer se je šolala večina porabskih učiteljic in učiteljev in drugih izobražencev. Pred ustanovitvijo Zveze Slovencev je bila slovenska katedra, ob izobraževanju, tudi za županijsko središče in za Porabje, pomembna kulturna ustanova, ki je, denimo, organizirala praznovanje slovenskega kulturnega praznika v Porabju. O obiskih v Porabju piše Marta Sever, ravnateljica Agica Holec pa opisuje izkušnje in delo na števnovski osnovni šoli, kjer so z dvojezičnim poukom začeli leta 2007.

V *Razpravah in študijah* etnologinja Pomurskega muzeja Jelka Pšajd opisuje poroke v Prekmurju: »Poroka kot ena izmed najpo-

nikov v Ameriko, je opisal Franc Kuzmič.

Prisilni pristanek balona 18. avgusta 1934 je pod naslovom *Lebdeča prilika v Ženavljaj* opisal Milan Vincetič; Akoš Dončec piše o Jožefu Kleklu mlajšem v Ritkarovcih, medtem ko Estera Pleša predstavlja 9. številko zbornika soboških upokojencev *Shojene poti-Prehrojene poti*, za katerega je dal pobudo tudi v Porabju znani Jože Vild. Objavljena je Vildova pesem v *Porabju so dobri ljudje*, ki jo je uglasbil Šanji Vlaj, in pesem Jožeta Ternarja *Sam na Srebrnon bregi*. Avtorica dveh od treh prispevkov na straneh *Piše mladi rod*, je Martina Zakoč. V prvem piše, da je njena najljubša pevkica Tanja Žagar, ki je pela tudi na Gornjem Seniku, drugi zapis pa je posvečen nogometu. Kako je bilo v *Poletni šoli 2013* v Ljubljani, sta zapisala Áron in Eszter Sódor.

V razdelku *Ljudje in usode* Irena Kalamar piše o Fridi Bedek, kuharici pokojnega župnika Ivana Camplina; rojstno vas Sakalovci predstavlja Jože Karba; zgodbo *Jurček pa Katica* je napisal Milan Zrinski, Ema Sukič objavlja *Staro zgodbo iz leta 1971*. Na straneh *Po dolaj pa bragaj* Dušan Mukič piše o avstrijskem Salzburgu: *Če bi srmak Mozart za kugline peneze emo*; drugi avtorji so: Iva Jennie Roš, Nikoletta Vajda - Nagy, Martina Zakoč, Irena Pavlič in Vera Gašpar. Na straneh *Literatura objavljajo* Milan Vincetič, Dušan Mukič, Ernest Ružič, Jože F. Brunec, Aleksander Ružič, Lojze Kozar ml., Miki Roš, ki začena tudi razdelek *Za duge zimske večere*. Tu so avtorji: Marta Sever in Ema Sukič. *Bogato duševno letovanje v Portorožu* pa je na strani *Cerkev v Porabju*, opisala Vera Gašpar.

ERNEST RUŽIČ

Spominčice, sodelujejo s Cankovo, rojstnim krajem dr. Avgusta Pavla, organizirajo romanja v Slovenijo, prizadevajo si za ohranjanje mateinščine, se družijo v slovenski *cimprači* v muzeju na prostem in v svojih društvenih prostorih. S Sombotelom je povezan tudi članek Erike Glanz *Tudi mi se*

membnejših prelomnic v življenjskem krogu človeka je veljala za obdobje prehoda mladoporočencev in zaradi tega so verjeli, da sta izpostavljeni zlim duhovom.« (Mar nista, op. avtorja). Kakšno je bilo, kdaj je bilo najbolj množično in kakšne posledice je pustilo *Izseljevanje naših pred-*

V Zagrebu je ulica najlepša – 1.

Paut z gnešnje na nekdešnjo Vogrsko

Gda pa gda se leko zgodi, ka eden padaš en cajt ne pozové po telefoni svojoga dobroga padaša. Leko se zgodi, ka drugi padaš ranč tak ne iške svojoga staroga tivariša. Gda pa se po

ranč kejpa nej mogla napravi-ti, vej je sunce na njega več nej sijalo. Evangeličanska cerkev je skrivala okinčani krispan, pri Galeriji pa so oprli veuko drsa-lišče (korsolyapálya), gde se

Skrb mejmo na soboške rece!

par mesecaj donk čüjeta, leko gratajo veuki plani. Če je že zima tak mila, se leko odlauči-ta, ka vzemeta paut pod peté pa se odpelata v šurki svejt.

S svojim padašom sva toga decembra dosta brodila, v šteri pravec aj obrnéva svoja jadra. Črna gora je vlejkla, samo ka bi paut trpela dvajsti vör s cugom samo tam tá. Prauti Avstriji, v bogate zahodne rosage sva nej stejla titi, tak sva skončala, ka ostaneva med našimi Karpata-mi. Erdeljsko nas je zvalo kak stara pripovejst, Slovaška je nam odperala skrite čüde. Na konci je donk austro jug, depa nej Beograd s svojimi kavarna-mi ali Sarajevo z muslimanski-mi törmi, liki Hrvška, štera nam je po kulturi tak blüzi pa donk tak daleč.

Vrejmen je süjo bilau, eške me-gla se je zdignila, zatok sva za paut vöodebrala automobil. Moj padaš z Budimpešte má žlato v Őrségi, zatok sva se tiste sobote srečala v vesnici Ispánk, štera je nej vekša od naši Andovec. Paut naja je pelala prejk grajnec, gde smo vidli zidine, štere so zejvale od praznine. Naš prvi ciu je bila Murska Sobota, »veuki prekmurski varaš«.

V Soboti je pomalek kmično grtūvalo. O Hoteli Dobray sva

je drsalo mlado pa staro. Čaren grafit na bejlj steni je spomino na nekdešnjo Mursko republi-ko, sovjetskiva sodaka pa sta že davnik oslobaudila pomursko metropolo.

Sunce je eške bogéče posijalo na visike drejve parka kauli soboškoga grada, rece v maloj vodej so s klünom čistile perdje na perautaj. (Pauleg poštuje na več mejstaj stogi tabla, štera nam zapovejda: skrb mejmo na

V takšoj zidini vsikši rad ping-pong špila

rece, štere se šetajo!) Gda smo se povrnauili na parkplac, smo vidli, ka je renault rejsan edna najlūbši automobilski fabrik med Slovenci – od šest autonov je bilau pet takše fajte.

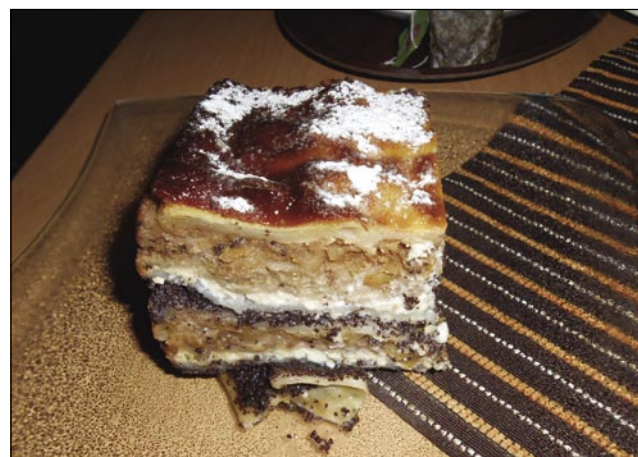
V stolnici svetoga Nikolaja – šte-ro sva iskala na pamet, brezi

karte -, je bila atmosfera eške božična. Figure na mali zeleni bregaj so spominale na naro-djenje Odršenika, štero smo svetili pred par dnevi. Murske Sobote pa nega brez Čarde: moj padaš je prvič v žitki kaušto prekmursko gibanico, štero so nama toplo na sto djali. Zalejala sva go s toplim tejom.

Paut je dale pelala prauti Len-davi, depa nej po avtocesti, liki po staroj poštiji prejk gorički vesnic. Tak sva v paukmici vidla Tešanovce (gde so gnauk svetov-no prvenstvo v oranji držali), Bogojino (štera je dosta boži slūžabnikov dala Slovenskoj okroglini) pa dvogezične vesni-ce sploj pri madžarskoj grajnici. Vse je bilau že črno (vöra je bila pet zadvečerka), gda sva prišla v Lendavo. Pelala sva se prejk Duge vesi, štera je rejsan duga.

Duga, kak glavna ulica Lendave, štera je bila razsvetlena z bejdvej strani. Avto sva parkerala pri bi-roviji, gda sva pa že redla keipe od kulturnoga centra pa gleda-lišča, sva vidla, ka se z ednoga madžarskoga busa dosta gosla-rov vöpakiva. Pitala sva, od kec so, pa dobila odgovor, ka z Bu-dimpešte. Pa šteri ansambel, sva se čüdivala. »Staučlanski ciganj-

V cerkvi, pred šterov stogita kip vogrskoga krala svetoga Šte-fana pa slovenskoga pūšpeka Antona Martina Slomška, so djenau darūvali sveto mešo za nedužne decé. Boža iža je bila

Štera je baukša: prekmurska ali medjimurska?

puna, gda sva nutstaupila, so djenau končali spejvati »Sveto nauč« v slovenskom geziki. Gda je lüstvo vö s cerkve prišlo, se je zvekšoga tō slovenska rejč čüla. Nad varašom v večernej tüü-či je kralüvo grad. Na poštiji, štera je pelala na brejg, je ranč ednoga posvejta nej bilau. Tak sva mogla iskati paut pa sva en parkrat zablaučila tō. Od vrkaj sva poglednila kauli pa vidla, ka Lendava eške ne spi. Odvandrala sva nazaj v center, od zvüna na kratko poglednila židaufvsko cerkev, sinagogo pa poiskala svoj auto. Malo sva šparala, zatok sva se odpelala nazaj na Vogrsko v mali penzion.

Zrankoma naja je čakala paut nazaj do Lendave pa dale na Hrvško. Vrejmen je že malo bole megleno pa žalostno bilau kak prvi den, depa donk sva najšla grajnco. Lanjsko leto je naša južna sausedkinja tō nut v Evropsko unijo staupila, tak sva sploj brž prejk meje prišla (če ne računamo, ka sem ge pet minut isko pravico v svojoj palacki).

Nej je minaulo dosta časa, pa sva že v Čakovci bila, šteri varaš je center Medjimurske županije. Ovak ga zovejo »varaš Zrinski« tō, ka je erična rovačko-vogrška držina tü mejla ednoga svoji

centrov. (Zrinske najdemo v modernoj formi tō: na ednoj steni je Petar Zrinski namalan kak grafiti.) Bila je nedela, na poštijaj se je španceralo samo en par lüdi s svojimi pisami.

Grad tak vövidi, kak liki bi ka-ulivrat kuste stené emo, depa če poglednemo bliže, se vidi, ka vekši tau zidauf fali. Na dvo-riški grada majo vsefelé stare kamle, v zidini pa dela županijski muzej.

Gda sva stapala prauti centri maloga varaša, sva vidla edne sojé s kejpom pesnika pa sodač-koga prejdjnoga Mikloša Zrin-skoga. Pri kipi je bilau dosta vencov: z vogrskov pa rovačkov zastalov ranč tak. Malo naprej pa je stau kip ednoga drugoga Zrinskoga, starejšoga Miklauša, šteri je mrau v vogrskom Sigeti tak, ka je vö na Törke vdaro.

Dale sva najšla sploj lejpo sece-sijsko zidino, gde je pisalo, ka je biu center ping-pong zveze v krajini, gnes pa je sedež sindi-kata. Iskala sva kavarno, ka bi nika slatkoga zela. Tretjo paut se je nama prišikalo, pa sva leko koštavala krem šnite. Depa mo-joma padaši je nej dojšlo: v ed-noj trafiki je küpo »medjimur-sko gibanico« pa gorprišo, ka je prekmurska dosta baukša.

Za en malo sva se že z autonom prejk Drave pelala. Naš ciu je biu Varaždin, prvi varaš na našoj pauti, šteri je več nej k staro-mi Vogrskomi kralestvi slišo.

(se nadaljuje)

-dm-

OD SLOVENIJE...

Posvet slovenske diplomacije
Slovenska diplomacija mora zagovarjati slovenske interese v evropskih institucijah, odpirati vrata slovenskemu gospodarstvu in krepiti dvo- in večstranske vezi z državami in mednarodnimi organizacijami, je dejala premierka Alenka Bratušek.

Predsednica vlade je nagovorila veleposlanike in diplomate, zbrane na posvetu slovenske diplomacije na Brdu pri Kranju. Med drugim je izpostavila, da se po izvedenih vladnih ukrepih zaupanje mednarodne skupnosti in trgov v Slovenijo vrača, a da ga je treba še krepiti. Vnovično zaupanje po njenih besedah dokazuje tudi padec zahtevanih donosov na slovenske obveznice, ki pa jih je, kot je opozorila, treba še znižati. Slovenija je v preteklosti izgubila tudi zaupanje državljanov. Graditev ponovnega zaupanja v kredibilnost, učinkovitost, odprtost in zanimivost slovenske države tako ostaja tudi v letu 2014 ključna naloga celotne vlade in tistih, ki zastopajo slovensko državo v tujini, je še dodala Alenka Bratušek. »Ne glede na vse težave in izzive, ki so še pred nami, lahko rečem, da smo na pravi poti, da izgubljeno zaupanje znova vzpostavimo,« je poudarila premierka.

Slovensko nebo bodo čuvala tudi madžarska letala

Madžarska bo okviru Natove operacije Air Policing prevzela varovanje in nadzor slovenskega zračnega prostora s svojimi večnamenskimi lovskimi letali Saab JAS 39 Gripen. »Madžarske zračne sile bodo vključene nad ozemljem Republike Slovenije po podpisu Sporazuma med Vlado Madžarske in Vlado Republike Slovenije, ki je bil usklajen v letu 2013 in ga bosta sklenila ministra za obrambo obeh držav predvidoma januarja letos,« so razložili na Ministrstvu za obrambo Republike Slovenije (MORS) in dodali, da bo nadzor nad svojim nebotom izvajala Slovenija tudi samostojno s svojimi nadzornimi radarji. Madžarske zračne sile bodo po pojasnilu MORS-a nadzor nad slovenskim nebotom izvajale ciklično in izmenoma z italijanskimi zračnimi silami nad celotnim ozemljem Slovenije.

Pismo iz Sobote

Pismo

Eto, nej dolgo nazaj me je hčerka pitala, aj njoj pomorem pismo napisati. Samo sam go z debelim gleda pa go pito, leko, ka je pisati pozabila? Pa mi je v smeji prajla, ka nej, depa, tou je eške nigdar nej delala pa ne vej, kak aj začne pa kak aj skonča. Na, sam si pravo, vōzraščeno mlaše ne vej pisma pisati! Po tejm san malo brodo, kak se tou leko sploj zgodi. Kak? Ja, kak, vej pa naši mlajši samo na kompjuter znajo pisati, na rokou pa skur več nej. Kakoli, začnila sva pisti pismo tetici v Merko. Začnila je z »Daga tetica Berta! Čüla sam ...« Dale je nej šlau. Rouka je nej poslušala pa bougala glavou. Ka zdaj napravi? Ja, znouva je trbelo brodit. Pa nej dugo trbelo. Naprej sva vzela njeni mašin pa je začnila na njega pisati. Boug moj, kak je tou letelo.

»Draga tetica Berta! Čüla san, ka nin za tri mesece znouva domou prideš, ka žlato pogledneš, ka se znouva srečamo. Ne boj čemerna, če te nika šken prositi. Že dugo iškem nikšno knigo, ka mi go trbej za moje študejranje. Vō sam najšla, ka se leko küpi v tvojom varaši, tam, v sterom se držiš. Knigo je napiso« pa tak naprej pa tak tadale.

Za pet minutov je pismo bilou napisano. Po tejm je znouva paper naprej vzela. Litero po literi, rejč za rejčou je doj s kompjutera na paper spisala. Depa, tou je trpelo dosta, dosta duže. Rouka več ne pouni pisati, glava toga nema nut v sebe djano. Depa, dun je pismo bilou napisano. Zdaj je drugi problem grato. Kak zdaj s tejm tadale? Tak mi je bilou, kak bi v šouli mlajše včiu. Šla sva na pošto. Tam sva küpila kovert. Nut sva paper djala, doj zakelila pa eške štemplin tō.

»Ka pa zdaj s tejm naj naredin?« me je pitala čerka.

Za rokou sam go prijō, šla sva do tiste žute škatüle pa pismo nut ličila.

»Ka pa zdaj,« je nej vejdlā, ka sva vse vküper zgotouvila.

Gda sva domou šla, me je eške pitala, če de tetica njeno pismo že gnes večer štejla. Boug moj, ka dela té moderen čas z našimi mlajšami!? Pomalek, trno pomalek, sam njoj mogo doj davati, ka de pismo šlou z avtonom, s fligerom pa znouva z autonom, dokejš poštaš tetici pismo na daum prnese. Tou de vsevküper trpelo eden cejli teden. Moja nesrečna čerka pa si je brodila, ka majo na pošti nekšen takšen mašin, ka tetici ena, dva, tri, pismo v Merko spravi. Ja, kak bi šlou prejk kompjutera, prejk njegve pošte.

Nin za tri tedne je pismo iz Merke prišlo. Tetica, stara prejk osemdeset lejt, njoj je nazaj pisala. Tam nut v pismi go je naprej gemala, zakoj pejneze ta meče za pismo, če se pa leko prejk tej mali kopjuterov zgučavleta. Tak sta se pri nas vnoči pa v Merki vodne že zgučavale pa si vsefele doj davale. Ja, knigo dobi, gda k nam pride pa eške vsefele drugo.

Moderna ženska je ta naša tetica iz Merke, nega kaj prajti.

Miki

WWW.SLOVENC.HU

Kratke zgodbe

Takšne baute nejga

Dva mladiva staupita v edno bauto, gde vsikšefe mlaše-čo šalo odavajo. Žena pa mauž si cajt vzemeta pa na dugi gledate šalo. Vidita, ka jestejo babe, takšne, ka se smejejo ali djaučejo. Majo male künje z mašinami. Onadva se ne moreta zgučati, ka naj bi küpila, ka bi najbaukše bilau. Prejdnja baute, mlada ženska, k njima staupi pa pita, ka bi rada küpila. Žena tomači, ka malo deklčno mata pa je najvejša baja tau, ka sta njiva trno malo doma pa je dejte navekše sámo doma. Mauž pa pravi, ka se hčerka več djauče kak se smeje. Rada bi ji küpila takšo šalo, ka bi se ji radüvala tačas, ka sta nej pri njej.

Bautošica njima pa pravi: »Trno mi je žmetno za vašo dejte pa ga šanjālivam tō, dapa ges šalo odavam, stariše nej«.

Vage

Eden bogatec pa eden srmak sta si zguncčala, ka vsikši keden data nika eden drugoma. Bogatec je dau dvej kili škipk (sira), srmak pa dvej kili meda. Eden cajt je vse v redi šlau, dapa bogatec si je nika mislo, pa je v njegvoj glavej vrelo, ka je on znordjeni. Drugo paut, gda je štjipke neso pa ma je srmak med dau, ga je doma včasín na vage dau pa ga je zvago. Meda je samo kilo pa pau bilau. Čemerasti je bejšō k srmaki pa ma je v auči vrgo, ka ga je znoro. Srmak je glavau povisno pa ma je pravo: »S srca mi je žau pa me je sram, ka se je tak zgodilo. Ges sem srmak, vi dobro znate. Nejsam mogauči bijo, ka bi si takše drage vage küpo kak ti. Samo takšne, stere so dva talejra mele iz pleja, dapa za macline (utež) sem več nej emo pejnež. Po tistim, ka sem od tebe štjipke daubo, sem ji neso v klejt, gde so vage visele, v eden talejr sem djau tvoje štjipke, v drugi talejr pa moj med. Vsigdar je ginau kazalo.« Bogatca je trno sram gratalo pa je domau bejšō. Srmak je poštenejši bijo kak on.

Zdravje

Mladi človek dé k doktoru pa se tauži, ka se nigdar ne počüti dobro. Doktor ga pita, če nejma apatita ali ne more spati.

Mladenec etak pravi: »Telko delam kak eden konj, takši apatit mam kak en vuk, telko pogejm kak eden oroslan (lev), gda večer pride sem tak trüden kak pes, vnoči pa spim kak medved pozimi.«

Doktor pa etak: »Dragi moj betežnik, ti takšo zdravje maš, ka leko stau lejt doživeš«.

E. Sukič

Ne pozabite pogledniti!

Vpogled - magazin Porabja

Bepillantó - A Rába-vidék magazinja

Na ogled je vsakši torek ob

20.00 vōri na Gotthárd TV

Ponovitvi: ob petkaj ob 20. vōri, ob nedelaj v

13.30 vōri

Koncert cerkveni zborov na Gorenjom Seniki

Samo dugšo palico nūcamo, ka leko ojdimo bole zravnani po svejti

Tau je bijo navuk zgodbe, s sterov nas je povezovalc koncerta cerkveni zborov na Gorenjom Seniki Srečko Kalamar popelo v svejt božično-novoletni pesmi. Prej stara ženska, stero že vse boli pa vse po šti-

cerkvi na Gorenjom Seniki, gde je bilau prvo takšno srečanje 1991. leta. Eno leto so postistim vönjali, dapa od 1993. leta se zbori vsakšo leto srečajo v drugoj cerkvi na božično-novoletnom koncerti.

Senički cerkveni pevski zbor sv. Cecilije je spojevo dvej priredbi L. Bárdosa (Z neba je prišo in O gloriosa Virginum) pod vodstvom kantora dr. Gáborja Sebestyéna

raj ojdí, se odlauči, ka de k doktori, steri vse betege zvračí. Gda od njega pride že bole vözravnjeno ojdí. Ka je te čüdežni doktor z njau napravo? Nika drugo

Na letošnjom koncerti je zvün dva domanjiva zbora – Cerkevni pevski zbor sv. Cecilije pa Mešani pevski zbor Avgust Pavel – spejvalo šest zborov z gorički

Pečarovski zbor je navzoče razveseliu z zbranim petjem

nej, samo nji je dugšo palico dau, na stero se leko naslanja. Ta palica je za njau bila vrastvo.

Takšno vrastvo je bilau za düšo spejvanje cerkveni pevski zborov z Goričkoga in Porabja 12. januara v

župnij: bili so iz župnije Pečarovci, Markovci, Gornji Petrovci, Grad, Dolenci in Kuzma.

Po pozdravni rečaj Cirila Koraza, steri je zodužen za glasbo pri püšpekiji Murska Sobota, zvün toga

Cestna povezava...

nadaljevanje s 1. strani

Bratuškova je izrazila upanje, da se bodo stvari tudi naprej reševale z dialogom, da bo imela slovenska skupnost svojega zagovornika v madžarskem parlametu ter da bodo obstajale slovenske lokalne samouprave v vseh vaseh, tudi v najmanjši, v Andovcih.

Predsednik madžarske vlade **Viktor Orbán** je privabil smeh na obraze, ko je omenil, da se na vladnih sejah z nobeno cesto niso toliko ukvarjali kot prav s cetno povezavo med Senikom in Verico, skoraj toliko, kot če bi šlo za kakšno avtocesto. Potreba po t. i. mašni cesti, po kateri so Ritkarovčani hodili k maši na Senik, se je pojavila že tudi pred sto leti. Potem se je nan jo pozabilo. Pred enajstimi leti so se naredili za cestno povezavo načrti (tudi s finančno pomočjo goriških občin, op. pisca), temeljni kamen je bil položen leta 2007, potem pa spet nič. »Soočali smo se s trdovratnimi birokrati, z neživljenjskimi tehničnimi predpisi, spopadali smo se z narobe razlaganimi okoljevarstvenimi predpisi,« je povedal premier Orbán in dodal, da »se je cesta lahko zgradila le tako, da smo Madžari premagali sami sebe, premagali smo svoje šibkosti«. Omenil je tudi to, da je cesta uradno odprta, po njej bomo uradno hodili, toda zoper njo še zmeraj teče postopek na sodišču. Toda to nikogar ni oviralo pri tem, da bi se – ko sta predsednica slovenske in predsednik madžarske vlade prerezala tudi trak – po njej popeljal. Od Verice do Senika ali pa obratno.

Marijana Sukič

pa vodi ešče cerkveni zbor župnije Gornji Petrovci in MePZ Avgust Pavel, je vsakši zbor spojevo dvej pesmi, priredbe ljudskih ali zborovske.

da je tau srečanje bilau na Gorenjom Seniki prav letos, gda cerkev sveti 75. oblejtnico, ka so jo obnavili pa prejkzozidali. Ranč tak Mešani pevski zbor Avgust

Gyöngyi Bajzek je predstavniki ali zborovodji vsakšoga zbora predala zahvalno listino. Na kejpí Ciril Kozar, ob njiju domanji župnik Tibor Tóth

Na konci koncerta, steri je trpo poudrugo vöro, se je v imeni organizatorja - Slovenske zveze - zavalila sekretarka Gyöngyi Bajzek, stera je predstavnikom zborov prejkdala zahvalno listino, v imeni fare pa domanji župnik Tibor Tóth, steri je bijo ejkstra veseli,

Pavel, steri je bijo ustanovljeni kak cerkveni zbor ob tej priliki.

Na konci koncerta so cerkev napunili glasovi ene najlepše božične pesmi, pesem Sveta nauč, blajžena nauč, so zbori spojevali vküper s poslušalci.

Marijana Sukič

... DO MADŽARSKE

220 milijonov podpore za 13 manjšin

Na Državnem sekretariatu za verska, civilna in narodnostna vprašanja pri Ministrstvu za človeške vire (EMMI) so prejšnji teden odločali o vlogah manjšinskih organizacij in inštitucij, ki so prispele na razpis omenjenega ministrstva. V skladu je bilo razdeljenih 220 milijonov forintov za 13 manjšin na Madžarskem. 110 milijonov forintov je namenjenih za redno delovanje narodnostnih organizacij, inštitucij in društev, 110 milijonov pa za programe na področju kulture oziroma za negovanje predmetne in duhovne kulture. Za redno delovanje je dobilo podporo 278 organizacij (povprečno 400 tisoč forintov), za kulturno dejavnost je dobilo podporo 563 vlog. Sklad je namenil 10 milijonov forintov za izpopolnjevanje narodnostnih učiteljev, vsoto je razdelil med sedmimi vlogami. Od slovenskih organizacij je vlogo za redno delovanje vložila Zveza Slovencev na Madžarskem, ki je dobila v ta namen dva milijona forintov, za kulturne programe 835 tisoč forintov (Porabski koledar, CD in Pevski tabor Šentvid). Državna slovenska samouprava je prejela za organiziranje borovega gostüvanja 600 tisoč forintov, budimpeštansko slovensko društvo za tri programe 365 tisoč forintov.

Kdaj bodo volitve na Madžarskem?

Javnost in tudi politika je pričakovala, da bo predsednik države János Áder okrog 6. januarja določil datum naslednjih parlamentarnih volitev, ki se na Madžarskem odvijajo vsaka štiri leta. Po veljavnih predpisih mora predsednik države najaviti datum volitev največ 90 dni in najmanj 70 dni pred dnem glasovanja. Pričakovanja so bila delno upravičena, kajti provladni politični krogi so že lani govorili o tem, da je predvideni datum za volitve 7. april 2014. Če bi se predsednik Áder odločil za ta termin, ima za najavo še kakšnih 20 dni časa. Če bo to možnost izkoristil, bo pred letošnjimi volitvami kratka kampanja, kar si – po lastni izjavi – želi tudi predsednik Áder.

Če stoj štej delati, tisti si najde delo

Joži Ropoš iz Števanovec je vönavčani tišlar, dapa delo je že skur vse, ka ranč trbelo ali gde si je službo najšo. V kosavno fabriki je kak kovač delo, dapa prau je gvant tō v pralnici. Ka se je mena najbola vidlo, je tau, ka je soldačijo v sausednoj vesi dolazaslūžo, na Soli. Dja njega dobro poznam že od mladi lejt naprej. On je vsigdar aktiven biu, dugo lejt je špilo nogomet pa biu član prostovolnega gasilskega društva v Števanovci. Zdaj si je tašo delo najšo, kama vsigdar samo vnoči trbej delat odti. Tak ka zdaj je tak kak sova, vnoči je aktiven, vodne pa spi.

- Joži, zaka si

se ti za tišlara vönavčo, odkec si daubo volau za tau? »Dja sem se zato za tišlara včijo, ka je moj oča taši mojster biu za vse. On je strejo delo, pokrivo, grable redo pa ka je trbelo po vesi, vse je napravo. Gda sem mali bijo, dja sem njema dosta pomago, bilau, ka sva lesene vile redla. Tak sva ogenj nalagala, pa segrejala, ka eden drugoga sva nej vidla. Nama je nej trbelo kaditi, zato ka sva müva zavole dima v sebe potegnili. Tak se mi je te tau povidlo pa sem se za tišlara vönavčo.«

- Delo si kak tišlar?

»Te včasini nej, zato ka v kosavno fabriki sem najprvin delo kak kovač pa samo potistim kak tišlar.«

- Ka je v kosavnoj fabriki eden tišlar za delo emo?

»Dosta dela je bilau tam za tišlare, zato ka v klapače sem štila (ročaje) delo. Pa nej samo za male klapače, liki v tiste velke, šteri so se

tak zvali ka farkaš klapač, za tiste sem največ štilov delo.« - Te velke štile si z rokav delo?

»Nej, lejs je že vösteseni bijo, samo te būkovi lejs smo najprvin tri lejta v vodej močali. Od tauga so taši ocavni gratali pa so se nej trli. Te būkvi

Joži Ropoš zdaj dela pri firmi Dometal

so taše bile kak djedra, tam je vejke nej smejo biti, zato ka ovak bi štijo včasini počo. Šest lejt sem tam delo, pa te čas sem sploj dosta štilov napravo. Pred tejm, kak sem že pravo, deset lejt sem pa kak kovač delo, od osem-desetdrügoga leta. Tau je tō nej bilau leko delo, zato ka pet, šest kil žmetno žrdjavo želejzge sem vövlačo iz peči, ka je vse bejlo bilau od ice. S toga železdja so delali za soldačijo potače za goseničare pa dosta vse drügoga. V zimi je tam dobro bilau delati, dapa v leti si se vužgo od ice. Ta je teba nej trbelo saunesti, če si paradajs djo, zato ka gvant ti je vse bejli bijo kak si švico.«

- Kak si tau leko vözdržo?

»Če je mujs, te vse leko vözdržiš, dapa med tistimi že sploj dosta ne živi, šteri so tam delali. Vejš, ka tisti dim, vročina sta nej na hasek bila, pa ranč tak očam je tō nej dobro bilau, pa vūjam tisti ro-

gat. Dobro, dja ešče zato ka škem, tisto čujem, tak sem kak pokojni Šebdjan.«

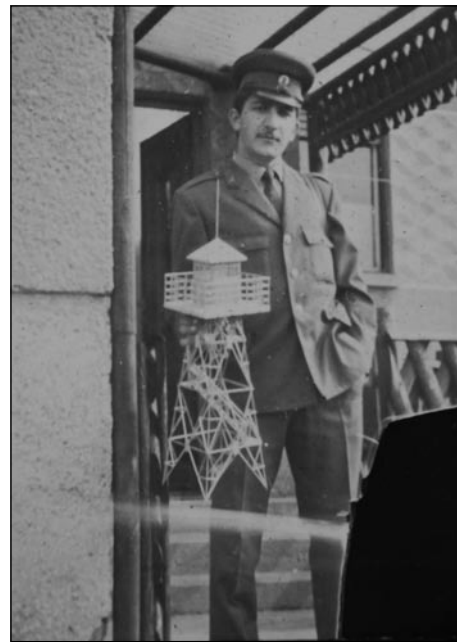
- Gda si v kosavnoj fabriki delo kak kovač, te čas si za sodaka rukivo. Nej ti je žau za tiste dve lejte, ka si tam biu?

»Če človek tak nazaj brodi, bilau je lejpo pa bilau je lagvo tū. Te je nej tak fajn bilau, dapa če človek tak nazaj misli, te se že tej spomini olepšajo. Dja sem srečo emo, zato ka sem na Soli slūžo, pa tau je mena skrak bilau. Dja sem dostakrat domau prišo, bilau ešče tak, ka s konjom. Ali bilau tak, ka s tovarnjakom so me domau pripelali. Gnauk, gda je doma žetva bila, je moja mati telefonerala, če bi me nej domau pistili. Dja sem te ranč na straži bijo, pa kak stojim pri sojej, gnauk samo telefon mi scinga. Brž ga gora vzemen pa sem skur nej na rit spadno, mati mi pravi prejk telefona, ka me je prejdjen domau pūsto. Dapa ovak sem tū ūšo, gda sem fraj biu. Bilau je tak, ka v paunauči prejk andovske gošče sem ūšo, tam kak je Črna mlaka. Dja, gda sem sodak biu, sem odo kak eden gospaud, zato ka sem dja nej v uniformi odo, liki v civilnom gvantu. Tau pa zato bilau, aj me na avtobusi pa na pauti ne spoznajo, ka sem sodak. Tak ka je lejpo bilau, dobro bilau, dapa dve lejti je dojšlo. Dapa po pravici, dja bi nej mogo biti graničar, zato ka sem v rodbini emo tašoga, steri je petdesetšestoga leta odišo iz rosaga. Za volo tauga so dostakrat policaji domau k nam prišli, ali v slūžbo, pa so spitavali vse fele. Leko povejm, ka sem pod kontrolov bejo. Vedli so vsakši minut, ka gde sem pa ka delam. Dapa vidli so, ka se dobro ponašam (obnašam) pa nedo meli nevolé z menov, tak sem te leko graničar grato.«

- Gda si dve lejte dolazas-

lūžo, te si nazaj ūšo v kosavno fabriko delat?

»Dja, če tak gledamo, tri lejta sem bijo sodak, zato ka 84. leta sem rutjivo, te 85 pa 86 sem dolazaslūžo. Dobro, tau sta dve lejte, samo te se več vidi, če številke gledamo. Po sodačkom sem malo ešče v

Mladi sodak, steri je soldačijo slūžo v sausednoj vesi

kosavnoj fabriki delo, potistim sem pa k Domitera, k Föjtja ūšo delat, ta firma je Dometal d.o.o bila. Tam sem narate brūso za ventile, dapa mena je tau nej bilau dobro, zato ka tisti pra mi je vse na plūča ūšo, zavolo tauga za tri lejta sem inan ūšo delat. Tak sem te prišo v fabriko, de za avtogumije so draut delali, gde sem devet lejt delo. Samo te prišla ta gospodarska kriza pa sem dja brezi dela austro. Dapa nejsem se žaurgo, v Avstrijo sem ūšo djaboke brat pa sem baukše slūžo kak gdekoli. Potejm sem tū doma v vesi na občini delo, dobra pau leta, pa te tak sem v pralnici daubo delo. Nej je bilau lagvo delo, gvant sem nutraklau v pralni stroj pa sem samo gumbe klačo. Tak ka leko povejm, ka več gventa sem vözepro v tom časi kak stera koli vertinja v cejlom življenji. Samo za dve lete se tam tō vöprišo zato, ka nej bilau več

telko dela, pa dja sem bijo slejdjen moški, sto je taprišo. Dapa pa sem srečo emo, zato ka sem pa nazaj prišo k Domitera, pa zdaj tam delam kak varnostnik. Leko, ka so name večkrat taposlali, dapa dja sem si vsigdar najšo delo, zato ka dja tau pravim, če stoj štej delati, tisti si delo vsigdar najde.«

- Ka maš za delo?

- Dja furt vnoči delam pa skrb mam fabriko, tau je moje delo. Skrb mam na ogenj, centralno peč v ō z a k a p č i m večer, zazranka pa nazaj nutra, aj segrejava. Nej se trbej pretrgati, dapa zato itak cejlo nauč moraš gor biti. Dapa mena se

tau vidi, telko novin pa knjig sem ešče nikdar nej taprešto kak zdaj te čas, ka tam delam. Zazranka domau pridem, te spat dem, dje tak ka dve, tri vöre, dapa dje tak, ka osem tō. Mati mi doma kaj skūja, pa te tisto nesem s seuv, zato ka klobasi pa mesau mi je že više prišlo. Dja sem zdaj tak kak sova, večer sem gor, vodne pa spim, dapa mena se tau vidi. V soboto pa v nedelo te tak tau delam pa ta dem, kama štem. Dapa dosta vse tak nega, nej tak kak prvin, gda si nogomet špilo ali gleda ali z gasilci smo kama šli. Mena fali kak nogomet, tak gasilsko društvo, vse je nika dolaprišlo. Lüstvo se več indrik ne more srečati, če v cerkev dé ali v krčmau, pa tau je velka baja. Vsakši samo doma sedi pred televizijov ali pred računalnikom, pa sploj se ne družimo več.«

Karči Holec

DVA NA POTAČI PA EŠKE EDEN KCUJ

Potač ali pa biciklin, če škete, je napravljeni za enoga človeka. Depa, dva se na njem tō leko pelata koulakvrat. Tretji že bole žmetno kcuja k dvema sede. Najboukše je gé, ka skrak njega dé. Tak je mali Lajči vsigdar mogo bole brž ojditi za potačom, na sterom sta sejdlja pa poganjala malo vejškiva Barbara pa Sini.

Mali Lajči je glejdo, gda se Barbara prpela na svoji dvej potačaj. Zar de po staroj šegi gvūšno Sini sejdo. Čako je, čako pa se včako. Depa, Barbara je pejški prišla. Pa zar za njou Sini tō. Na dvouri njemi je vōovadila, zakoj je tou tak gé.

»Mama je trno čemerna. Ka pa ge morem, če me je leranca ranč tisto pitala, ka sam nej vedla. Aj bi me tisto pitala, ka sam se včila, nej pa nika cejlak drugoga. Zdaj pa cejli keden ne smejm na biciklin sesti. Ata njoj je pravo, aj mlaše veseldje ma. Mama pa

nej pa nej pa nej! Štraf mora biti, je prajla. Aj se bole vči, pa de po tejm vse po starom, je eške prajla. Tak zdaj pejški moram ojditi,« je nej vejdlja, aj se djouče, čemeri ali pa kaj drugoga.

»Ge skur cejli žitek pejški ojdīm,« go je škeu trauštati mali Lajči. »Demo vküper pa pomalek gor prideš, ka je tou tō leko dobro gé. Demo v bauto. Mama mi je pejneze dala, ka olaj pa krüj küpim.« Pa so šli. Šli so trgé pari noug, ka do baute pridejo. Gda človek tak ojdi, dosta časa ma, ka si leko kaj tapovej. Trgé

pari noug so si dosta meli za povedati. Najprva so se na mosti prejk potoka stavili. Sini je začno od rib gučati.

»Meni je moj ata pravo, ka so v našom potoki najveške ribe, ka v potoki leko zra-stejo. Pa je eške pravo, ka je un do toga mau najvejško zgrabō. Depa, tou je že dugo, dugo nazaj bilou.«

»Tou pa ne more biti istina! Meni je moj ata gučo, ka je un najveško zgrabō. Tou je gvūšno istina gé, ka moj ata ne laža,« se je na prstaj zdigavala Barbara.

Po tejm sta se začnola eden na drugoga koriti, od stero-ga ata laža. Mali Lajči je tou brž dola stavo.

»Rudi nouvo deklo ma!«

Več so nikoga ribe nej brigale. Gledali so Rudiva, kak žene svojo nouvo deklo. Držo go je prejk rame, una pa ga je samo li gledala. Po-

Trgé pari noug

malek so ojdli za njima.

»Demo tadale! Leko mo vidli, kak se küšneta,« so Siniji sijale oči.

Vcejlak tiüma so šli za Rudijom pa njegvo nouvo deklo. Ojdli so, ojdli, dokejš sta nej prišla do autobusa. Gor na njega sta šla, depa, küšnola sta se nej. Tam prejk pošti je so starejši pojdje labdo naganjali es pa ta. Doj so se vseli pa gledali, ka vejo, če sploj kaj pounijo. Barbari se je najbolje vido golman, Sinji eden nej, mali Lajči pa je po svoje kričo:

»Gu-sti, Gu-sti, Gu-sti!«

Nin za dvej vōri so zgotou-vili pa raznok odišli. Trgé pari noug so nej vedli, kama tadale. So nej vedli, dokejš je nej Barbari nikaj vcejlak nou-voga na pamet prišlo.

»Demo k meni! Ja, pri meni doma si leko stare gumine od autona potačkamo!«

Pa so šli k Barbari. Mali Gusti je nej velko volo emo tou delati, depa, dun je tam biu. Sini pa Barbara sta si potačkala gumi, mali Gusti pa je njeni biciklin vpamet vzeu. Tam nin je edno coto najšo pa ga začno pucati. Lepou pomalek je najprva kormanj doj zbriso, po tejm šarvedōje (blatnike), pa vse do kraja. Gda se je cejli svejto, je pravo:

»Barbara, zdaj de te najbolje čisti čako, ka té keden mine. Dem ge zdaj domou.«

Mali Gusti je domou prišo. Mama ga gleda, nin nika v rokaj nema. Na bauto je vcejlak tapozabo.

»Vidiš, mama, tak je tou, če pejški po svejti ojdīš. Z vsikšim stopajom si bole pozablēni,« se je zagno ta do baute, depa, že je zaprejta bila.

Miki Roš

Na števanovski šoli je bilo pestro tudi ob koncu leta

Na dvojezični šoli v Števanovcih smo se že na sredini novembra začeli pripravljati na adventne in božične prazni-

hodili »kokodakat« na Licijo in kako so hodili »po betlehemu« (božični koledniki). Zapeli so tudi lepe, za ta čas

in madžarskimi pesmimi. Potem smo se že pripravljali na enega najlepših praznikov. Božično prireditev na šoli smo imeli 21. decembra v kulturnem domu, ki se je napolnil s starši in starimi starši. Program je trajal približno eno uro, vsi učenci so nastopali. Predstavili so igro o deklici, ki je prodajala vžigalice, toda nobeden jih ni hotel kupiti. Bilo je to na večer pred božičem. Bilo je zelo mrzlo in deklica se je grela z vžigalicami. Na koncu je zagledala svojo babico, ki je prišla ponjo in jo odpeljala s sabo v nebesa, v drugačni svet.

Med dramsko igro je vsak razred predstavil svoj božični program. Peli in recitali so božične in zimske pesmi v slovenskem in madžarskem jeziku. Angelčki so plesali, tudi moderni ples smo videli na odru. Program je bil zelo lep, starše je ogrel pri srcih. Otroci so prinesli mir in ljubezen v dvorano.

Nastopi so se nadaljevali v nedeljo dopoldne po sveti maši, ko so v vasi imeli vaški božič, na katerem so nastopili tudi naši učenci. Popoldne so pa nastopili na Verici, kjer so tudi imeli božično prireditev in srečanje starejših občanov.

in učiteljem za delo in za pripravljanje programov.

Veliko prireditev in nastopov imamo v enem šolskem letu, ki jih pripravljamo v obeh jezikih. Pred očmi imamo, ne pozabimo, da smo dvojezična šola. Programe organizira-

K hiši so prišli betlehemeške, božični koledniki

ke. Od slovenske narodnostne samouprave iz Budimpešte so nas poklicali in povabili, naj učenci iz Porabja pripravijo program in predstavijo stare navade in šege pred božičem. Slovenski program sta pripravila učitelj Laci Domjan in učiteljica Eva Kukor. Učenci so predstavili, kako so nekoč

primerne pesmi in z njimi olepšali predbožični čas vsem gledalcem. (O tem je napisal v eni od prejšnjih števil lep članek Jože Karba.)

5. decembra so najmanjši in tudi malo večji otroci nestrpno pričakovali Miklavža, ki jim je prinesel darila. Miklavža so pozdravili s slovenskimi

Angelčki na odru

24. decembra ponoči pri sveti maši so naši šolarji predstavili lepe slovenske in madžarske pesmi. Hvala vsem organizacijam, samoupravi za vabila in hvala učiteljicam

mo za starše, stare starše in za vaške ljudi. Leto 2013 smo zaključili s pestrim dogajanjem, po zimskih počitnicah smo z novimi močmi začeli novo leto.

Agica Holec, ravnateljica

